

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.078 van 28 december 2011
in de zaak A. 198.766/XIV-32.744**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim De Schuymer
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Zwijnstraat 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 januari 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 52.797 van 9 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6501 van 3 februari 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 november 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wannes Gardin, die loco advocaat Wim De Schuymer verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit en oorspronkelijk gehuwd met een Belgische onderdane, had op 26 maart 2004 een machtiging tot vestiging in België gekregen. Op 29 april 2008 wordt de echtscheiding uitgesproken, die definitief is geworden.

Op 26 augustus 2010 wordt in hoofde van de verzoeker een koninklijk besluit tot uitzetting genomen.

De verzoeker stelt op 4 oktober 2010 tegen dit koninklijk besluit een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 9 december 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van het recht van verdediging, met verwijzing naar artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. (EVRM)

Hij voert aan dat de motivering van het bestreden arrest aan de Raad van State moet toelaten zijn wettigheidstoezicht als cassatierechter uit te oefenen. Volgens de verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter niet geantwoord op de kern van het middel dat hij als schending van de zorgvuldigheidsplicht had ontwikkeld. Hij had met name aangevoerd dat zijn raadsman op 16 augustus 2010 een aantal opmerkingen aan de bevoegde staatssecretaris had overgemaakt en dat deze laatste op 24 augustus 2010 had geantwoord dat de behandeling van het dossier een zekere termijn in beslag zou nemen, doch dat het aanvankelijk bestreden besluit reeds op 26 augustus 2010 door de Koning werd ondertekend. De verzoeker stelt dat het bestreden arrest geen enkele vingerwijzing naar deze pertinente vaststelling bevat en dat het gemis aan beantwoording van zijn argumentatie ook een schending van het recht van verdediging vormt.

De verzoeker acht de motiveringsplicht ook geschonden omdat het bestreden arrest tegenstrijdig is waar het enerzijds stelt dat het aanvankelijk bestreden besluit zorgvuldig is voorbereid doch anderzijds dat de argumenten van de verzoeker met betrekking tot artikel 3 van het EVRM te laat zijn aangevoerd. Die argumenten komen nochtans uit vonnissen waarnaar in het bestreden besluit wordt verwezen. Artikel 3 van het EVRM is volgens de verzoeker van openbare orde en de regering heeft de kwestieuze vonnissen dus niet gelezen, hoewel zij er in het aanvankelijk bestreden besluit naar verwijst. Het bestreden arrest is wat dat betreft tegenstrijdig en onduidelijk geformuleerd. Zo wordt op blz. 15 van het bestreden arrest gesteld dat de regering geen kennis had van en dus geen rekening kon houden met de mogelijkheid van wraak op de verzoeker in Marokko, terwijl de regering wel kennis had van de vonnissen en arresten maar ze nooit heeft gelezen.

5. De verwerende partij citeert in de memorie van antwoord de motivering in punt 2.2. van het bestreden arrest, die zij duidelijk, terecht en afdoende acht. Het komt de Raad van State niet toe zelf een feitelijke herbeoordeling te verrichten, ook niet in de plaats van de annulatierechter.

Verder bevat het bestreden arrest volgens de verwerende partij geen tegenstrijdigheden. Voor wat betreft de door de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangehaalde levensbedreigingen die uit een arrest van het hof van beroep te Brussel zouden blijken en de daaruit afgeleide schending van artikel 3 van het EVRM, citeert de verwerende partij punt 2.8. van het bestreden arrest. Daaruit blijkt duidelijk om welke redenen de beschouwingen van de verzoeker niet worden aanvaard, zonder op enige manier een onzorgvuldig handelen bij het nemen van het aanvankelijk bestreden besluit weer te geven.

Het bestreden arrest bevat dus geen tegenstrijdigheid noch enig ander motiveringsgebrek. De verzoeker ontkent trouwens niet dat hij voor de adviescommissie nooit heeft gesproken over zijn vrees ingevolge doodsb bedreigingen, zoals deze uit het arrest van het hof van beroep te Brussel zouden moeten blijken.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

7. Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “elk vonnis (...) met redenen (is) omkleed”.

Te dezen had de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending van de zorgvuldigheidsplicht opgeworpen en daarbij uitdrukkelijk uiteengezet dat hij met een brief van zijn raadsman van 16 augustus 2010 een aantal opmerkingen aan de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid had bezorgd en dat deze laatste daarop met een brief van 24 augustus 2010 had geantwoord dat de behandeling van het dossier toch wel een zekere tijd in beslag zou nemen en dat het dossier voor verder gevolg aan de administratie zou worden overgemaakt, doch dat het bestreden besluit reeds op 26 augustus 2010 blijkt te zijn genomen. De verzoeker had er in zijn middel op gewezen dat er nauwelijks één volle werkdag was verstreken tussen het bericht dat de staatssecretaris het aangevulde dossier aan de administratie zou overmaken en de ondertekening van het besluit zelf door de Koning. Precies uit dit korte tijdsverloop leidde de verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht af.

In punt 2.2. van het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in antwoord op die kritiek dat de verzoeker de mogelijkheid had de in de brief van 16 augustus 2010 vermelde elementen aan te brengen voor de Commissie van advies voor vreemdelingen en dat de kwestieuze brief op 23 september 2010 werd beantwoord met de mededeling dat op 21 september 2010 een koninklijk besluit tot terugwijzing aan de verzoeker werd betekend, waarbij met de aangehaalde elementen rekening werd gehouden. Volgens het bestreden arrest is een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aangetoond.

Met die motivering wordt in het bestreden arrest echter niet geantwoord op de kritiek aangaande het korte tijdsverloop van amper één dag tussen de brief van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 24 augustus 2010 als zou de behandeling van de zaak nog enige tijd in beslag nemen en als zou het dossier aan de administratie worden overgemaakt. De verwijzing in het bestreden arrest naar de brief van 23 september 2010 is evenmin dienstig omdat deze van na het aanvankelijk bestreden besluit van 26 augustus 2010 dateert en hoe dan ook geen deel van de motivering van dat besluit kan vormen. Daarenboven wordt in die brief gesteld dat in het koninklijk besluit met de in de brief van 16 augustus 2010 aangehaalde elementen rekening is gehouden, terwijl die brief in het besluit zelf is afgedaan met de opmerking dat de verzoeker zijn opmerkingen eerder had kunnen maken. De in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen is geschonden voor wat betreft de kritiek van de verzoeker tegen het te korte tijdsverloop tussen de brief van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 24 augustus 2010 en het aanvankelijk bestreden besluit van 26 augustus 2010. Het tweede middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 52.797 van 9 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig december tweeduizend en elf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen